

opusdei.org

Homilia de Mons. Ocáriz en la missa d'acció de gràcies per la beatificació de Guadalupe

Homilia de Mons. Fernando Ocáriz a la missa d'acció de gràcies per la beatificació de Guadalupe Ortiz de Landázuri (Madrid, 19 de maig de 2019. Diumenge V de Pasqua)

19/05/2019

Escolteu l'homilia del prelat de l'Opus Dei a la missa d'acció de gràcies per la beatificació de Guadalupe.

L'actual temps litúrgic està caracteritzat per l'alegria davant la resurrecció de Jesucrist. Encara roman en la nostra memòria l'experiència d'aquell deixeble jove que, davant del sepulcre buit de Jesús, "ho veié i cregué" (Jn 20, 8). Es va tractar de l'esdeveniment més decisiu de la història: Déu que es fa home i venç el pecat i la mort. Esdeveniment decisiu per a la vida de cada un de nosaltres. I avui, amb aquesta alegria pasqual, agraïm a Déu la beatificació de Guadalupe Ortiz de Landázuri, proclamada pel Papa Francesc com a model de santedat.

En el salm de la missa, hem elevat un cant de joia: "Que totes les teves criatures et donin gràcies, Senyor, (...) que parlin de la vostra potència" (*Sal* 144, 10-11). Innombrables són les gestes que ha realitzat Déu al llarg de la història; sobretot, l'Encarnació redemptora del Fill de Déu en Jesucrist, en qui se'ns ha revelat plenament que "Déu és amor" (1 *Jn* 4, 8).

Les gestes de Déu no han acabat; el seu poder se segueix manifestant en la història. A sant Josepmaria li agradava recordar, amb les paraules del profeta Isaïes: *Non est abbreviata manus Domini* (*Is* 59, 1): "No s'ha fet més curta la mà de Déu: no és menys poderós Déu avui que en altres èpoques" (*És Crist que passa*, n. 130). El mateix Senyor vol seguir manifestant-se de moltes maneres; també a través dels sants. Cada sant és una gesta de Déu; una manera de fer-se present en el nostre món; és "la

cara més bonica de l'Església"
(Francesc, *Gaudete et Exultate*, n. 9).

Guadalupe Ortiz de Landázuri és el primer fidel laic de l'Opus Dei proposat per l'Església com a model de santedat. Abans ja ho havien estat el seu fundador, sant Josepmaria, i el seu primer successor, el beat Àlvar. Això ens recorda especialment la crida que Déu ens fa a tots perquè siguem sants, com va predicar sant Josepmaria des de 1928 i constitueix un dels principals ensenyaments del Concili Vaticà II (cfr. *Lumen Gentium*, cap. V). Això és el que la nova beata va procurar portar a les persones que l'envoltaven: la convicció que la unió amb Déu està, amb la gràcia divina, a l'abast de tots, en les circumstàncies de la vida quotidiana.

Als seus trenta-set anys, des de Mèxic, Guadalupe explicava en una carta al fundador de l'Opus Dei: "Vull ser fidel, vull ser útil i vull ser santa.

La realitat és que encara em falta molt (...). Però no em desanimo, i amb l'ajuda de Déu i el suport de vostè i de tots, espero que arribi a vèncer"(Carta de l'1-II-1954). Aquest breu apunt, "vull ser santa", és el repte que va acceptar Guadalupe per a la seva vida i que la va omplir de felicitat. I, per aconseguir-ho, no va haver de fer coses extraordinàries. Als ulls de les persones que l'envoltaven era una persona comú: preocupada per la família, anant d'aquí cap allà, acabant una tasca per començar una altra, tractant de corregir a poc a poc els seus defectes. Allà, en aquestes batalles que semblen petites, Déu realitza grans gestes. També les vol realitzar en la vida de cadascuna i cadascun de nosaltres.

Les lectures d'aquesta missa també ens porten a considerar algunes actituds pròpies del cristià. A la primera, veiem Pau i Bernabé

visitant comunitats cristianes que s'havien format durant aquells primers anys. Els dos s'havien llançat, des de feia poc temps, a donar a conèixer el Crist entre tota mena de persones. La gent rebia amb sorpresa el seu testimoni: unes vegades amb efusivitat, fins i tot creient-los déus (cfr. Ac 14, 11), i altres vegades amb rebuig violent. Aquest cop, per exemple, Pau acabava de ser apedregat a Listra per una multitud agitada per persones arribades d'Iconi i Antioquia. Després de colpejar-lo, l'havien arrossegat fora de la ciutat i abandonat, pensant que era mort (cfr. Ac 14, 19). No obstant això, la lectura d'avui és sorprenent: ens diu que "Pau i Bernabé van tornar a Listra, a Iconi i a Antioquia de Pisídia, enfortint els deixebles i exhortant-los a perseverar en la fe" (Ac 14, 21-22). No s'acontentaven a reservar només per a ells l'alegria d'haver rebut a Crist en les seves

vides. Necessitaven explicar al món que existia una pau més profunda que havien trobat, finalment, al costat de Jesús. Consideraven que aquesta missió era el més important, per sobre del seu benestar material, de les seves comoditats o de la seva situació social. I això fa que tornin a la ciutat, tot i que allà eran els qui s'oposaven al seu missatge. Tornen a confortar, a resar i a oferir sacrificis (cfr. Ac 14, 22-23). No van a tornar mal per mal, sinó —com li agradava repetir a sant Josepmaria— a ofegar el mal en abundància de bé (cfr. *Solc*, n. 864).

La beata Guadalupe també va descobrir la importància i l'alegria de portar les persones el consol de l'amistat amb Crist. Ho va fer impulsada per la seva trobada amb sant Josepmaria i amb l'Opus Dei. I des d'aleshores, la seva història, en moltes coses tan semblant a la nostra, es va començar a

transformar, més vivament, en una gesta de Déu. Ella també va haver de fer nombrosos viatges: Madrid, Bilbao, Mèxic, Culiacán, Monterrey, Tacámbaro, Roma... També va haver de fer front a tasques que exigien molta feina, a una malaltia del cor que li treia forces, a una multitud de dificultats quotidianes. Però va comprendre que el millor que podia donar era allò mateix que sant Pau: arribar a la identificació amb Crist, i amb Ell i en Ell confortar amb l'alegria de l'Evangelí a les persones que trobava en el seu camí. Estar disponible per als altres. Un dia, pensant en tota aquesta tasca que tenia al davant, va escriure a sant Josepmaria: "I tot això, coneixent-me a mi com em coneix, oi que em ve grandíssim? Però no em desanimo ni m'espanto, només li demano una oració perquè mai, en res, per petit o gran que sigui, deixi de fer allò que Déu vol "(Carta del 15-III-1951).

Nosaltres també tindrem dificultats en el nostre camí: moments de cansament, dolors físics, incomprendiments... Llavors és el moment de recordar l'actitud dels sants: trobar, en la nostra relació amb Jesús, la manera de donar ànim, confortar i omplir de bé el lloc on ens trobem. En aquest sentit, a la segona lectura hem escoltat aquestes paraules del Senyor: "Mira, faig noves totes les coses" (Ap 21, 5). És recolzant-nos en Ell com podrem, malgrat la nostra petitesa i feblesa, ser per als altres "consol de Déu".

En l'Evangelí d'aquesta Santa Missa, ens trobem amb el manament nou: "Que us estimeu els uns als altres com jo us he estimat". Jesús assenyala que aquesta serà la manera d'identificar un cristià al llarg dels segles: si som portadors del seu amor, amb un amor desinteressat cap a totes les persones com a filles d'un mateix Pare.

Aquesta ha estat la principal característica dels sants. A la nova beata Guadalupe Ortiz de Landázuri li va permetre bastir ponts i oferir la seva amistat a persones de tota mena: gent allunyada de la fe, gent de països molt diferents i d'edats molt diverses.

D'aquí a pocs minuts es repetiran les paraules que Jesús va pronunciar en l'Última Cena. Llavors, es farà present en Cos, Sang, Ànima i Divinitat. Preparem-nos per rebre'l i així poder obrir-nos més plenament a les gestes que Déu vol realitzar a través de cada un de nosaltres. Deixem que el Senyor ens vagi transformant per mitjà de l'Eucaristia i que segueixi escrivint la veritable història del nostre món. Demanem també ajuda a la nostra Mare, *Regina Coeli*, que mai no ens manqui aquest desig de santedat que va moure a Guadalupe a voler portar

arreu del món l'amor i el consol de
Jesucrist. Així sigui.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/fernando-ocariz-
homilia-guadalupe-ortiz-landazuri/](https://opusdei.org/ca/article/fernando-ocariz-homilia-guadalupe-ortiz-landazuri/)
(14/04/2025)